

den ekstraordinære Nød, som er fremkaldt, og som har bevirket en Standsning af Etiksfarten og mangfoldige Arbejder paa Landjorden, maatte kunne deles af ærede Herrer, som kun under en ekstraordinær Nødtilstand kunne gaa ind paa at yde en Hjælp som den i § 6 foreslaaede. Skulde en for de Nødblidende heldigere og mere betryggende Form for § 6 blive foreslaaet som Uændring ved tredie Behandling, gaar jeg selvsølgelig ind paa den. Som Sagen nu foreligger, agter jeg at give Lovforslaget i dets nuværende Stikelse min Stemme.

Himestad: I Forening med nogle andre ærede Medlemmer har jeg tilladt mig at stille et Forslag om, at § 6 i Lovforslaget udgaar. Det har derved været vor Hensigt at bringe Lovforslaget i væsentlig Overensstemmelse med den for to Aar siden udkomne Lov af 10de Marts 1879 og derved at lette, jeg kan næsten gjerne sige, muliggjøre Forslagets Ophævelse til Lov. Thi jeg tror, at de ærede Forslagsstillere hurtig ville komme til den Erkjendelse, som den ærede Forslagsstiller, der indbragte et lignende Forslag for to Aar siden, meget snart kom til, at saafremt man skulde gjøre sig Haab om at se et saadant Lovforslag vinde Stadfæstelse og udkomme som Lov indenfor et saadant Tidrum, at der overhovedet kunde være Tale om, at den kan virke for det Diemed, som tilstræbes, maa man ikke søge at indføre et saadant helt nyt Princip som det, der ligger til Grund for § 6. Hvilke Anstuelser man end har om, hvorvidt Fattigbyrdens Fordeling paa Kommunerne er rigtig, saaledes som den nu er, eller om den ikke burde fordeles paa videre Kredse, tror jeg, at det maa erkjendes, at den Maade, hvorpaa man her har søgt at realisere det sidstnævnte Princip ved at udstrække Fordelingen til Staten, frembyder flersidige Betæneligheder. Det er, tror jeg, ikke stemmende med de rigtige Principer for Forholdet mellem Stat og Kommune og heller ikke frit for at aabne Døren for Vilkaarligheder og Uligheder, som vilde være betænelige. Det er ikke stemmende med det rette principmæssige Forhold mellem Stat og Kommunerne, at man som her siger: Kommunen disponerer og Staten betaler, at man lader Kommunen indenfor en vis Grændse, 25 Dre pr. Individ, tage Bestemmelse, og at saa Staten skal betale efter dens Bestemmelse. Det er et mindre naturligt og mindre principmæssigt Forhold. Det kan være, at man kan stille det saaledes, at Staten disponerer, og Kommunen betaler; men det omvendte Forhold er ikke hensigtsmæssigt. Dertil kommer, som jeg ved 1ste Behandling tillod mig at gøre opmærksom paa, at den Regel, man her har opstillet, som sagt, aabner Døren for store Uligheder. Det vil nemlig aabenbart stille sig saaledes, at der vil være en Fristelse til at taste en Del af

den ordinære Fattigbyrde over paa Staten under denne Form. I det Dielit Kommunen ved sin Bestemmelse kan bevirke, at $\frac{1}{3}$ af Fattigbyrden bæres af Staten, vil der være en stor Fristelse til at lade denne Foranstaltning komme ikke alene dem til gode, hvem den særlig er beregnet paa, nemlig dem, der paa Grund af ganske ekstraordinære Forhold blive trængende til Understøttelse, men som ikke ere det under normale Forhold, men ogsaa andre, til alfsaa at lade Fattigbyrden i det Hele paa denne Maade delvis gaa over paa Staten. Det er nu som sagt et Spørgsmaal, der kan være en Sag for sig, hvorvidt dette er rigtigt eller ikke; men det er aabenbart, at det ikke bør ske paa denne Maade, idet nogle Kommuner ville give efter for denne Fristelse og andre ikke, hvorfor der vil fremkomme en Ulighed, som ikke vil være til Anbefaling for den første Udførelse af et saadant nyt Princip. Dette forekommer mig at være i og for sig ganske indlysende, og jeg tror, at disse Betragtninger gjøre sig gjældende hos særdeles Mange. Men selv om den ærede Forslagsstiller og hans Meningsfæller ikke ville være enige med os deri, tror jeg dog, at de vistnok ikke ville være blinde for, at der under alle Omstændigheder ikke er nogen rimelig Udset til, at dette Lovforslag vil kunne naae at blive Lov indenfor den Tid, da der er Spørgsmaal om, at det skulde virke, naar man forsøger paa at gjøre det nævnte Princip gjældende. Der er jo hos særdeles Mange en høj Grad af Frygt tilstede for de Konsekvenser, som en Bestemmelse som denne kan drage efter sig, ikke saameget for Bestemmelsen i og for sig, men navnlig for dens videre Konsekvenser. Der er en saadan Frygt tilstede hos Mange, endog i langt højere Grad end hos mig, og det staar ikke til at vente, at det andet Thing og Regeringen ville med den Hurtighed, som her kræves, slutte sig til et saadant nyt Princip. Det vil ialtsald kræve en nøiere Underjøgelse, og jeg vil sige, at Sagen bliver ikke lettet derved, at den ærede Forslagsstiller (Zauber) ved Sagens forrige Behandling vedtjente sig den Betragtning, at dette ikke var Noget, der skulde være en midlertidig Foranstaltning, men tillige skulde betragtes som Noget, man i det Hele maatte komme ind paa. De, der mulig vilde kunne slutte sig til en Bestemmelse som den, der indeholdes i § 6, under Forudsætning af, at det er en under særegne Forhold fremkaldt vidtgaaende Bestemmelse — og der er mulig ikke saa faa, der maaste ville finde dette, idet det jo er saa, at særegne eiendommelige Nødsforhold kunne kræve eiendommelige Bestemmelser, — ville dog vistnok anse det for nødvendigt at betænke sig noget mere paa Sagen, naar Meningen er, at dette skal være et første Skridt paa en saadan Vej, som man vedvarende skal følge, og det er jo den ærede Forslagsstiller's Mening. Jeg tror derfor, at hvis man beholder